

γαττόμυαλο τό, ἀμάρτ. κατ-τόμυαλον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ μυαλό. Ὁ ἐγκέφαλος τῆς γαλῆς : Φρ. ἔν' ἔφα'α κατ-τόμυαλον (δὲν εἶμαι ἀνόητος). Συνών. φρ. δὲν ἔφαγα κουτόχορτο.

γαττόμυιγα ἡ, ἀμάρτ. κατ-τόμουγμια Κύπρ. κατ-το-μούγμια Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ μυῖγα, παρ' ὃ καὶ μούγμια.

Εἶδος παιδιᾶς ὁμοίας πρὸς τὴν ἀλλαχοῦ λεγομένην τυφλό-μυιγα, τὴν μυῖνδαν ἢ χαλκὴν μυῖαν τῶν ἀρχαίων. Συνών. βαβούλα (I) 2.

γαττομύτης ἐπίθ. ἀμάρτ. γαττομύτ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί, καὶ μύτη. Ὁ ἔχων ρῖνα μικρὰν καὶ πεπλατυσμένην, ὡς τῆς γαλῆς : Ὁρέ, τί γαττομύτ'ς εἶν' αὐτός!

γαττονουρά ἡ, Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Π. Γενναδ., 968 Βλαστ. 463 Πρω. Δημητρ. γαττονουρά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. γαττονορά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ νουρά, δι' ὃ ἰδ. οὐρά. 1) Ἡ οὐρά τῆς γαλῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) 2) Τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ στενόφυλλον (trifolium angustifolium), τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae) Ζάκ. — Λεξ. Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ. Συνών. γαττουλοκλάρι.

γαττονυχιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-τονυθιά Κύπρ.

Ἐξ ἀμαρτ. οὐσ. γαττόνυχιο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά. Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀκανθῶν τοῦ πρὸς τοὺς ὄνυχας τῆς γαλῆς).

γαττοξέραςμα τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν. γαττοξέραςμα Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ ξέραςμα.

1) Τὸ ἔμεσμα τῆς γαλῆς Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) : Ξέραςε φτούνη ἢ γάττα μας 'ς τὸ πάτωμα καὶ πρέπει νὰ πάρω μὲ τὴ σαρωματῖνα τὸ γαττοξέραςμα Γαργαλ. Τὰ γαττοξερᾶσματα μαζῶν'ς; Αἰτωλ. 2) Φαγητὸν ἢ ἀνάλογόν τι λίαν ἀηδὲς Λεξ. Αἰν. 3) Τὸ ἰσχνόν, καχεκτικὸν καὶ οἰκτρὸν τὴν θέαν παιδίον ἢ καὶ ἐνήλικον ἄτομον Ἀθῆν. Ἦπ. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) : Ὅλο λέει πὼς πάχυνε, κ' εἶναι ἓνα γαττοξέραςμα Ἀθῆν. Ποῦ πᾶς, μωρὲ γαττοξέραςμα; Ἦπ. Ἀ' νὰ χαθῆς, παλιοσουρ-γούνα, γαττοξέραςμα! Γαργαλ. Συνών. γαττόπαιδο.

γαττόπαιδο τό, ἀμάρτ. κασόπαιδο Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ κασί, καὶ παιδί. Τὸ ἰσχνὸν καὶ καχεκτικὸν παιδίον. Συνών. γαττάγλειμμα, γαττοξέραςμα 3, γαττούλι, γαττουλόγλειμμα.

γαττοπάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. κατ-τοπάτης Κύπρ.

Ἐξ ἀμαρτ. γαττοπατῶ, παρ' ὃ καὶ *κατ-τοπατῶ. Ὁ βαδίζων ἀψοφητί, ὃ ἔχων τὸ βῆμα ἐλαφρόν, ὡς ἡ γαλῆ.

γαττοπατησιὰ ἡ, Κεφαλλ. γαττουπατ'σιὰ Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβίστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ πατησιὰ. 1) Τὸ πάτημα, τὸ ἵχνος τῆς γαλῆς Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Κεφαλλ. : Εἶδα γαττουπατ'σιὰς 'ς τοῦ χιόβ' κὶ κατάλαβα ποιὸς μ' πῆρι τὰ π'λλιά 'π' τοῦ κουτέτ' Ἀκρ. Συνών.

γαττάχναρο. 2) Τὸ μεταξὺ δύο ἀλλεπαλλήλων ἱχνῶν τῆς γαλῆς διάστημα Κεφαλλ. : Γνωμ. Ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ἀννας ἀξαίφ' ἢ μέρα 'νιὰ γαττοπατησιὰ (δηλ. πολὺ ὀλίγον) 3) Μεταφ., εἶδος ἐδωδίου ἀγριοχόρτου ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ σέλιον Στερελλ. (Σιβίστ.)

γαττόπιασμα τό, ἀμάρτ. γατσόπιασμα Ζάκ. (Μαχαιράδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαττί, παρ' ὃ καὶ γατσί, καὶ πιάσμα. 1) Τὸ μικρόσωμον καὶ καχεκτικὸν γαττάκι, ὃ ἰδ. : Γατσούλι εἶν' αὐτὸ ἢ γατσόπιασμα; 2) Μετων., ἄνθρωπος καχεκτικὸς καὶ χλομός : Ἀ' νὰ χαθῆς, γατσόπιασμα! (ὕβρ.)

γαττόπικο τό, ἀμάρτ. γαττόπ'κο Μακεδ. (Κάλιαν. Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όπικο, δι' ἣν ἰδ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215. Γαττόπουλο, ὃ ἰδ.

γαττοπόδαρο τό, Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.) γαττοπόδαρον Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ ποδάρι. Τὸ πόδι τῆς γαλῆς ἐνθ' ἄν. : Ἡ γάττα εἶν' ἀπόξω κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα φαίνονται γαττοπόδαρα Ἀθῆν. Τὰ πισινὰ τὰ γαττοπόδαρα εἶναι μακρύτερα ἀπὸ τὰ βροστινὰ Γαργαλ. Ἀντὶ γιὰ λαγονπόδαρον ἔχ'μι ἓνα γαττοπόδαρον γιὰ νὰ ξισκουρίζ'μι τοῦ τζάξ' Ἀκρ.

γαττοπουλάκι τό, ἀμάρτ. γαττοπ'λάκι Πελοπν. (Γαργαλ.) γαττοπουλάκι Ἀθῆν. γατσουπ'λάξ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττόπουλο, παρ' ὃ καὶ γατσόπουλο, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. 1) Τὸ μικρὸ γαττόπουλο, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Μὴν τὰ πειρά-ζης τὰ γαττοπουλάκια Ἀθῆν. Δὲν τρώει καθόλου καὶ εἶναι σὰ γαττοπουλάκι (ἐπὶ παιδίου καχεκτικοῦ) αὐτόθ. Βοῆκα ἓνα γαττοπ'λάκι 'ς τὴ γράνα Γαργαλ.

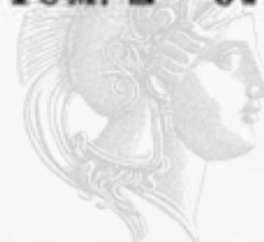
γαττοπουλίτσα ἡ, ἀμάρτ. καττοπουλίτσα Πόντ. (Οἶν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττόπουλο, παρ' ὃ καὶ καττοπούλι, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Τὸ μικρὸ γαττόπουλο, ὃ ἰδ. : Ἡ καττοπουλίτσα μωνα ἐνέμπεσε 'ς σὸ πεγάδιν.

γαττόπουλο τό, ἐνιαχ. γαττόπ'λο Πελοπν. (Γαργαλ.) γαττόπ'λου Μακεδ. (Μελέν. κ.ά.) γατσόπουλο Ἀθῆν. γαττόπ'λο Πελοπν. (Ἦλ.) Στερελλ. (Δεσφ.) γατσόπ'λου Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.) Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Τριχων.) κατσόπουλο Μέγαρ. Πελοπν. (Ἐρμιόν. Καλάβρ. κ.ά.) κακιοόπουλο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) καττόπον Πόντ. (Τραπ.) καττοπούλιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὀφ.) καττοπούλ' Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ.) καττεπούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαττί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -πουλο, -πούλι, δι' ἣν ἰδ. -πουλος.

Τὸ νεογνὸν τῆς γαλῆς ἢ τὸ μικρὸν τὴν ἡλικίαν γαττί, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Πόσα γατσόπουλα ἔκανε ἡ γάττα σας; Ἀθῆν. Εἶχα τέτριον βόνου, π' νιαούρ'ζα σὰ γατσόπ'λου Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Ἡ γάττα μας ἔκαμε τρεῖς κατσόπουλα Πελοπν. (Καλάβρ.) Τὰ παράτησε 'ς τὴ μέση σὰν τὴ γάττα τὰ κατσόπουλα Πελοπν. (Ἐρμιόν.) Ματατοπίζει τὰ πράματα σὰ δὴ γάττα μὲ τὰ κακιοόπουλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ κάττα 'μουν ἐποῖκε δύο καττοπούλ' Πόντ. (Κοτύωρ.) Θελ'κὸν ἐν' τὸ καττοπούλ' Πόντ. (Τραπ.)

|| Φρ. Τ'ν ἔκαμα γατσόπ'λου (ἐνν. τὴν κοιλιὰ μου, δηλ. ἔφαγα χορταστικά) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Μόγιμις γατσόπ'λου (δηλ. στρογγυλὸς σὰν γαττάκι, ἐπάχυνες) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τοῦ παππᾶ ἡ μαυροκάττα / ποῖκε δύο καττοπούλια
τ' ἔναν ἄσπρο, τ' ἔνα μαῦρο / ἐφά'ανε τ' ἔναν τ' ἄλλο
Πόντ. (Οἶν.)

Γιάννε, Γιάννε καὶ Γιαννίτσ',
ἔμπα κ' ἔβγα 'ς σὸ καφούλ'
κι ἄρπαξον τὸ καττοπούλ'
(καφούλι=θάμνος) Πόντ. ("Οφ. Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1.

γαττοπροβιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-θοπροβιά Ρόδ. κατ-θοπροβιά Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γάττος καὶ προβιά.

Τὸ δέριμα τῆς γαλῆς. Συνών. γάττα 2, γαττουλοπροβιά, γαττουλοτόμαρο.

γαττορρώγα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. κατ-θορρώ'α Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-θα, καὶ ρῶγα.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα μικρὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν. Συνών. γαττοβύζα.

γάττος ὁ, κοιν. γάττους κοιν. βορ. ἰδιωμ. γάττε Τσακων. (Πραστ.) γάτσος Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κύθν. κάττος Ἄνδρ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βυζ. κάττους Θράκ. (Σηλυβρ.) Κυδων. κάτ-τος Εὐβ. ('Ανδρων. Κουρ. 'Οξύλιθ. κ.ά.) Κύπρ. κάτ-θος Σύμ. κάτσος Πελοπν. (Γέρμ. Κάμπος Λακων. Μάν.) γάττης Ἀμοργ. Κρήτ. (Μαλάκ. Χαν. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ. Δανακ. Φιλότ.) Πάρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 419 γάττ'ς Σάμ. γάτ-θης Ἡράκλ. κάττης Θήρ. Θράκ. (Τσανδ. κ.ά.) Ἴων. (Κρήν. Σμύρν.) Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάν. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Κωμιακ.) Πάρ. Πάτμ. Πελοπν. (Καλάβρ.) Σέριφ. Σύρ. Χίος ('Εγρηγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κάττ'ς Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) Τῆν. (Τριαντ.) κάτσης Μῆλ. κάτ-θης Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Τῆλ.

Τὸ Βυζαντ. γάττος καὶ κάττος, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. Λατιν. *cattus* καὶ *gattus*. Οἱ τύπ. γάττης καὶ κάττης ἐπίσης Βυζαντ. Οἱ τύπ. κάτσος καὶ γάτσος ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ὑποκορ. κατσί - γατσί, δι' ὃ ἰδ. γαττί.

1) Αἰλουρος ὁ κατοικίδιος, τὸ ἀρσενικὸν τῆς οἰκοδιαίτου γαλῆς, δι' ἣν ἰδ. γάττα 1 κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Τσακων. : Εἶναι παστρικός γάττος. Δὲν ἀκοῦς τὸ γάττο πὸν νιαουρίζει; κοιν. Καλονθριμμένους εἶρι οὐ γάττους σας. Δὲ σ'μαζεῦντι λίγου τοῦ γάττου σας; κοιν. βορ. ἰδιωμ. Μοῦ 'φαγε ὁ κάτ-τος τὰ ψάρια Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Εἶντα λοῆς κάτ-τος εἶναι τοῦτος; Κύπρ. Ἐπετάχτη ἕνας κάτσος κ' ἐβούτηξε τὸ πουλλὶ Πελοπν. (Μάν.) Ὁ κάττης σας μοῦ 'φαγε τὸ κριάσι Ἴων. (Σμύρν.) Ὁ κάττης ἤφαε τὸ bodικό Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) Εἶδα ἕνα γάττη ξεκοιλιασμένο Νάξ. ('Απύρανθ.) Ἡφαιεν ὁ κάτ-θης τὰ ψάρια Κῶς Τώρα θὰ ντζήσω 'γὼ μὲ τὸν γάτ-θη Ἀστυπ. || Φρ. Οὔτε γάττος, οὔτε ζημιὰ (ἐπὶ ἐσκεμμένης ἐξαφανίσεως ἀποδείξεων ἐνοχῆς) κοιν. Ὁ γάττος βλέπει, ὁ σκύλλος ἀκούει (ἡ γαλῆ ἔχει ὄρασιν ὀξυτάτην, ὃ δὲ κύων ἀκοῇ) πολλαχ. Περπατεῖ σὰν δὲ γάττη (ἐπὶ τῶν βαδίζόντων ἐλαφρῶς) Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) Κάθιτι σὰ βριμένους γάττους (ἐπὶ τοῦ αὐστηρῶς ἐπιτιμηθέντος διὰ παράπτωμά τι καὶ σιωπῶντος) Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Ἐφυγε σὰ ζεματισμένους γάττης (συνών. τῇ προηγ.) Πάρ. Ἐπιασεν δὲν γάτ-θημ-βοῦ

τ' ἀνύχια (ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς ἐπιχείρησιν οἰκονομικῆς φύσεως) Ρόδ. Νὰ κάμης κάττη μούτσουνα καὶ ποδικοῦ μουστάκια (ἀρά) Θήρ. || Παροιμ. Λεῖπει ὁ γάττος, χορεύουν τὰ ποντίκια (ἐπὶ τῶν παραμελούντων τὸ καθήκον ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου) κοιν. Λεῖπ' οὐ γάττους χορεύ' μι τὰ ποντίκια (συνών. τῇ προηγ.) Στερελλ. (Φθιώτ. κ.ά.) Παλιὸς γάττος, τρυφερὰ ποντίκια (ἐπὶ ἡλικιωμένων, οἵτινες ἀρέσκονται εἰς ἀναρμόστους ἔρωτας μετὰ κορασίδων) σύνθηθ. Μὲ γέρο γάττο κάθεσαι, ποντίκια μὴ φοβᾶσαι (ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μακρᾶς ἐμπειρίας) Χίος Μὲ γέρο κάτ-θη κἀίξε, ποντίκια μὴ φ-φο'ᾶσαι (συνών. τῇ προηγ.) Κάρπ. Ὁ κάτ-θης γιὰ τὸ ψάρι ἐπούλησε τ-τ' ἀμπέλι τ-του (ἐπὶ κοιλιδοδούλων) αὐτόθ. Ἄλλο δὲ σκάει ὁ διάβολος, παρ' ὅδας γράφῃ ὁ γάττος (εἰρωνικὴ παρατήρησις ἐπὶ παραλόγων ἀξιώσεων) Κεφαλλ. Κάττης πὸν κοιμάται, ποντικὸ δὲν πιάνει (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀκνηρίας) Χίος ('Εγρηγόρ.) Ὡς καὶ νὰ ρίξης τὸ γάττη, μὲ τὰ πόδια βρίσταιται (ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων νὰ προσαρμόζονται εἰς πᾶσαν κατάστασιν) ΔΚρήτ. Ὅπου λυπᾶται τοῦ κάτ-θη τὸ ψωμί, τρῶν οἱ πονδιδιοὶ τὰ ροῦχα του (ἐπὶ παραλόγου καὶ ἐπιζημίου φειδοῦς) Κάλυμν. Ἐχτυποῦσαν δὲν γάτ-θη μ-μὲ τ' ἀξύγγι κ' ἐψηλοκαμάρων-νε (ἐπὶ τῶν δυστροπούντων ἔναντι δελεαστικῶν προτάσεων) Ρόδ. Ὁ κάτ-τος τξ' ἂν ἐγέ-ρασεν, τὰ νύθια πού 'θεν, ἔδει (ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν κακῶν ἔξεων) Κύπρ. Πβ. καὶ γάττα 1 || Ἄσμ.

Μπῆκε ὁ γάττος 'ς τὸ τιμόνι / μὲ τοῦ' ποδικοὺς μαλώνει Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐνας κάττης τὸ μαθαίνει / μαῦρα δύνεται καὶ πηαίνει

Πιάστε, bodικοί, χορὸ / κ' ἐγὼ 'ς τὴ μέση νὰ θωρῶ Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.)

Ἀπόψε κάττης θὰ γενῶ καὶ τὰ τοιχὰ θὰ πιάσω,
κι ὅπου μοῦ 'ποῦνε ψίτι-ψίτ! ἐκεῖ θὰ πᾶ' νὰ κάτσω αὐτόθ.

Μωρὴ στραβοπινακωτὴ, μωρὴ στραβολεκάτη,
ὅπου βρωμοῦ δὰ χινῶτα σου σὰ δὰ σκατὰ τοῦ κάττη Νάξ. ('Απύρανθ.)

Βρέθει, σιονίζει / τὰ μάρμαρα ποτίζει
τξ' ὁ κάτ-τος μα'ειρεύκει / τξ' ὁ ποντικὸς χορεύκει (παιδικὸν) Κύπρ.

Ἐκλίστα κά' -ιν νὰ φνσῶ κ' ἐχπάραξε μ' ὁ κάττον
'κὶ ξέρω κάττος ἔτονε, 'κὶ ξέρω καττολέος

(ἐκλίστα κά' = ἐκλινα κάτω, ἔσκυψα) Πόντ. (Κρώμν.)

2) Εἶδος τῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας ἀπαντῶντων εὐ-μεγέθων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σκυλλίων (*scyllium*), γνωστῶν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα «σκυλλόψαρα», πιθανῶς σκύλλιον ὁ αἰλουρίδης (*scyllium cattulus*) ἢ σκύλλιον τὸ ἀστερωτὸν (*scyllium stellare*), τοῦ γένους τῶν σκυλλιορ-ρινιδῶν (*scylliorrhinidae*), τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων (*squalini*) πολλαχ. Συνών. γαττόψαρο 1. 3) Εἶδος καρ-κινίου τῆς θαλάσσης Τῆλ. Συνών. γάττα 3. 4) Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (*artemisia absinthium*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) Μακεδ. (Πάγγ.). Συνών. ἀγριαψιθεῖα 1, ἀψιθεῖα 1. β) Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, πιθανῶς γαλακτίτης ὁ γναφαλῶδης (*galactites tomentosus*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), οὔτινος οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ τρώγονται ἀποφλοιούμενοι Λῆμν. Συνών. ἀσπράγκαθο 2. γ) Ἐν τῇ φρ. τοῦ κάτ-θη τὸ πό'ι, τὸ φυ-τὸν κρίταμον τὸ παράλιον (*crithmum maritimum*), τῆς τά-ξεως τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliferae*) Ρόδ. (Σορον.) Συνών. κρίταμο. 5) Μετων., ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἄρπαξ Μακεδ. (Βο-γατσ.) Σύμ. Συνών. γάττα 7, γάττουλος 2. 6) Σπυρίς πλεκτὴ ἐκ ψιάθου ἢ καλάμου (εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν

